

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Urto/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201625
Dátum vydania rozhodnutia: 19.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1018201625.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci odsúdeného G. M., v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 19. novembra 2019 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného G. M. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/16/2018 z 30. júla 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného G. M. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 30. júla 2019, sp. zn. 4Ntc/16/2018, podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon číslo 549/2011 Z. z.“) rozhodol, že na území Slovenskej republiky sa uznáva a vykoná rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 127 Hv 128/14w zo dňa 16. januára 2015, právoplatný 20. januára 2015, v spojení s uznesením Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 127 Hv 128/14w z 18. marca 2019 (ďalej aj „cudzie rozhodnutie“) v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky G. M., nar. XX. U. XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, R. - D., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Hirtenberg, Rakúska republika, uznaný za vinného v bode I./B./ zo zločinu krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že:

I./ iným vzal cudzie hnuiteľné veci s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť, pričom konal so zámerom si opakovaným páchaním krádeží vlámaním zabezpečiť stály príjem,
B./ v čase od 29.10.2014 do 30.10.2014 vlámaním do osobného motorového vozidla Audi A6 osoby menom H. W. s poznávacou značkou X. - XXXXX, a to tak, že vozidlo vylomil vpichnutím ostrého predmetu do zámky, vzal elektrickú pílu na konáre značky Bosch v hodnote 40,- Eur, za čo mu bol podľa § 28 ods. 1 a § 30 Trestného zákonníka Rakúskej republiky uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Krajský súd vyššie označeným rozsudkom zároveň rozhodol, že odsúdený G. M. bude podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený G. M. (ďalej aj „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas odvolanie. V písomných dôvodoch podaného odvolania odsúdený namietal vyjadrenie Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky, ktoré sa na požiadanie krajského súdu podaním z 30. apríla 2019 vyjadrilo, že rozhodnutím pod sp. zn. 127 Hv 128/14w z 18. marca 2019 mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a šiestich mesiacov a následne nahradený novým trestom vo výmere dvoch rokov, ktorý pripadá na skutok uvedený v bode I.B. Odvolateľ poukázal na to, že v tej istej veci pod sp. zn. 127 Hv 128/14w vykonal väzobné obmedzenie po dobu cca šesť mesiacov a navyše v skutočnosti ho dotknutý súd pod uvedenou sp. zn. odsúdil na 26 mesiacov, čo znamená, že mu zostávalo vykonať trest vo výmere už len 20 mesiacov, ktorý bol následne premenený rozhodnutím pod sp. zn. 7 Hv 25/18w z 28. júna 2018, právoplatným 3. júla 2018. Namietal preto, že Spolkové ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky mu nesprávne započítalo vo veci vykonanú väzbu a už vykonaný trest. To má za následok, že bude vykonávať trest navyše, čo je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. V podstate, z vyššie uvedených dôvodov žiadal o opätovné prešetrenie započítania väzby a už vykonaného trestu do trestu, ktorý momentálne vykonáva.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu aj najvyšší súd zistil, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky požadované zákonom číslo 549/2011 Z. z. pre uznanie vyššie označeného cudzieho rozhodnutia.

V dotknutej veci rozhodol krajský súd, príslušný podľa § 12 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z., pretože v jeho obvode má odsúdený obvyklý (v tomto prípade trvalý) pobyt. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, ako to už bolo uvedené, má trvalý pobyt na jej území, navyše po prepustení z výkonu uznávaného trestu má byť vyhostený na jej územie, preto aj keď odsúdený s odovzdaním výkonu dotknutého cudzieho rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nesúhlasil, jeho súhlas s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a), písm. b) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, nie je potrebný.

Dôvody odmietnutia uznania a výkonu dotknutého cudzieho rozhodnutia podľa § 16 zákona číslo 549/2011 Z. z. ani najvyšší súd nezistil.

Vyššie označeným cudzím rozhodnutím bol odsúdený uznaný vinným z dvoch trestných činov spáchaných dvoma skutkami (zo zločinu krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka uvedeného v bode B.I. cudzieho rozhodnutia a z prečinu utajenia dokladov podľa § 229 rakúskeho Trestného zákonníka uvedeného v bode III. spomínaného rozhodnutia).

Skutok uvedený v bode I. B. cudzieho rozhodnutia a právne kvalifikovaný dotknutým rozhodnutím ako zločin krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, je trestným činom aj podľa Trestného zákona Slovenskej republiky, a to prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Krajský súd ďalej správne zistil, že skutok uvedený v bode III. dotknutého rozhodnutia právne kvalifikovaný ako prečin utajenia dokladov podľa § 229 rakúskeho Trestného zákonníka, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, čo by bol dôvod odmietnutia uznania a výkonu dotknutého cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona číslo 549/2011 Z. z. Preto krajský súd v súlade s ustanovením § 17 ods. 1, veta druhá, uvedeného zákona požiadal justičný orgán štátu pôvodu o stanovisko, či súhlasí s čiastočným uznaním a výkonom dotknutého cudzieho rozhodnutia a v prípade súhlasu, či adekvátne zníži uložený trest.

Z uznesenia Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 127 Hv 128/14w z 18. marca 2019 (doručeného krajskému súdu Spolkovým ministerstvom spravodlivosti Rakúskej republiky) je zrejmé, že na skutok uvedený v bode I.B. cudzieho rozhodnutia, ktorý je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, z pôvodného trestu vo výmere dvoch rokov a dvoch mesiacov (evidentne len chybou v písaní krajský súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia konštatoval, že Spolkové ministerstvo Rakúskej republiky sa v podaní z 30. apríla 2019 vyjadrilo, že odsúdenému bol pôvodne uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a šiestich mesiacov), pripadá trest vo výmere dvoch rokov.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava v písomnom vyjadrení z 3. decembra 2018 na základe výzvy krajského súdu v zmysle § 15 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. uviedla, že cudzie rozhodnutie navrhuje uznať po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu len vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode I. B.

Krajský súd preto postupoval správne, v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z., keď rozhodol, že vyššie označené cudzie rozhodnutie sa v časti týkajúcej sa skutku uvedeného v jeho bode I.B. na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná. Podľa uvedeného ustanovenia, totiž súd, ak nezistí dôvody na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 16 rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná.

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. Uznávacie konanie má totiž špecifický, nostrifikačný charakter, pričom nostrifikácia spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v „premene“ cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúcí súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci (primerane napríklad aj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 3Urto/1/2018, 3Tost/9/2015, 4Tost/9/2014, 2Urto/3/2018).

Správne taktiež postupoval krajský súd, keď akceptoval a uznal aj výrok o treste odňatia slobody s tým, že ho nechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona číslo 549/2011 Z. z.

Pre rozhodnutie o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, teda o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, však nemal krajský súd dostatočný podklad.

Kritériá uvedené v § 17 zákona číslo 549/2011 Z. z., podľa ktorých nesmie prevzatý výrok o treste zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii, je nutné vziať do úvahy aj na vonkajšiu diferenciaciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014, 6/2017).

Z uznaného cudzieho rozhodnutia (ktorého preklad zabezpečil až najvyšší súd, hoci tak mal urobiť už krajský súd), ale ani ďalšieho obsahu zhromaždeného spisového materiálu nie je zrejmé, ktorému stupňu stráženia podľa § 48 slovenského Trestného zákona zodpovedajú podmienky, za akých odsúdený vykonával uznaný trest odňatia slobody v Rakúskej republike. Ďalšie objasňovanie tejto otázky (aj vzhľadom na to, že v Rakúskej republike sa neuplatňuje vonkajšia diferenciacia trestu v takej podobe ako v Slovenskej republike), by ale bolo zjavne na úkor rýchlosti celého uznávacieho konania. Navyše odsúdený bol krajským súdom pre výkon uznaného trestu zaradený do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody (s minimálnym stupňom stráženia), preto ani od ďalšieho dokazovania už nie je možné očakávať výsledok opodstatňujúci priaznivejšie rozhodnutie v tomto smere. A keďže najvyšší súd konal na podklade len odvolania odsúdeného, bol viazaný zásadou zákazu reformatio in peius, teda zákazu zmeny rozhodnutia v neprospech obvineného, preto dôvod pre ďalšie dokazovanie v tomto smere, ktoré by bolo zjavne nadbytočné a pre zmenu rozhodnutia v tejto časti nevzhladol.

Vychádzajúc z vyššie označeného cudzieho rozhodnutia ako aj doručeného osvedčenia je potrebné s ohľadom na odvolacie námietky odsúdenému prisvedčiť, že z pôvodného trestu odňatia slobody dvoch rokov a dvoch mesiacov, z ktorého na uznaný skutok pripadajú dva roky, už vykonal 170 dní, teda päť mesiacov a sedemnásť dní.

Podľa § 18 ods. 2, veta prvá, zákona číslo 549/2011 Z. z. po odovzdaní odsúdeného na územie Slovenskej republiky súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14, ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má byť vykonaný.

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení, ako aj rozvedených úvah vyplýva, že krajský súd uznáva pôvodný rozsudok, vrátane trestu v nezmenenej podobe buď v celom rozsahu alebo v jeho niektorej časti (ako je tomu aj v prejednávanej veci, kde došlo k uznaniu cudzieho rozhodnutia len vo vzťahu k jednému skutku a v dôsledku toho aj len k časti trestu pripadajúceho na tento skutok vo výmere dvoch rokov) a až následne po právoplatnosti rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia krajský súd osobitným uznesením rozhodne o započítaní väzby, už vykonaného trestu v inom členskom štáte, či doby prevozu.

To potom znamená, že aj v prejednávanej veci krajský súd po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozsudku následne osobitným uznesením rozhodne o započítaní väzby, už vykonaného trestu odsúdeným v Rakúskej republike, vrátane doby prevozu.

Už len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že odsúdený sa v čase rozhodovania krajského súdu vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Hirtenberg, Rakúska republika, nenachádzal, pretože od 4. júla 2019 vykonával trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 7 Hv 25/18w z 28. júna 2018, uznaný rozsudkom krajského súdu, sp. zn. 4Ntc/16/2018 zo 17. januára 2019, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, sp. zn. 3Urto/2/2019 zo 17. apríla 2019 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava a od 23. júla 2019 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Táto nepresnosť vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia však nemala vplyv na jeho správnosť a zákonnosť, preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné len z tohto dôvodu napadnutý rozsudok meniť.

Nateraz v tomto štádiu konania je teda potrebné námietky odsúdeného považovať za predčasné a vo vzťahu k uznaniu a výkonu cudzieho rozhodnutia aj za neopodstatnené, preto najvyšší súd odvolanie odsúdeného G. M. postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.